

Arrest

nr. 80 584 van 2 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 7 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 7 februari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster vroeg op 10 januari 2008 asiel aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 3 juni 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 18 214 van 31 oktober 2008 verwierp de Raad het beroep van

verzoekster en weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster toe te kennen.

Op 8 december 2008 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Tegen dit bevel diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 26 023 van 17 april 2009.

Op 31 december 2008 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 3 maart 2010 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 14 september 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard.

Op 30 september 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard.

Op 9 januari 2012 verleende de ambtenaar-geneesheer een advies inzake de door verzoekster voorgelegde medische problematiek.

Op 19 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster verwijst naar de verschillende medische attesten die zij heeft neergelegd en meent dat hieruit blijkt dat zij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Verzoekster meent dat de verwerende partij niet alle diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier op een zorgvuldige en redelijke wijze in acht heeft genomen. Verzoekster stelt dat zij een uitvoerig gemotiveerd en verifieerbaar verslag heeft voorgelegd aangaande de medische aandoeningen waaraan zij lijdt en dat aan de hand van dit verslag wel degelijk kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, in het bijzonder opvolging door een neuroloog en huisarts. Verzoekster is van oordeel dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt minstens geringschat werden. Verzoekster benadrukt dat in het verslag van 10 februari 2010 wel degelijk een duidelijke identificatie van de ziekte werd weergegeven. Verzoekster meent dat als uit dit verslag dan ook nog blijkt dat er een medische behandeling lopende is en dat verdere medische behandelingen noodzakelijk zijn teneinde de medische problematiek beter te kunnen diagnosticeren, dat dit redelijkerwijze moet volstaan. Verzoekster is aldus van oordeel dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte voorhoudt dat een duidelijke identificatie van de ziekte ontbreekt. Verzoekster stipt aan dat de verwerende partij de mogelijkheid had om haar aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch nagelaten heeft te doen. Volgens verzoekster had een dergelijk onderzoek een ander licht geworpen op de zaak. Gezien er tegenstrijdige conclusies zijn tussen de medische verslagen en het oordeel van de ambtenaar-geneesheer is verzoekster van oordeel dat een dergelijk onderzoek aangewezen was. Tevens wijst verzoekster er op dat het onredelijk en onzorgvuldig is om haar na twee jaar te verwijten dat de door haar overgemaakte informatie onvolledig is. Verzoekster stelt dat de ambtenaar-geneesheer er redelijkerwijze diende van uit te gaan dat haar ziektebeeld niet plots heeft opgehouden te bestaan. Verzoekster verwijst naar een recent medisch verslag waarin de huisarts van verzoekster te kennen geeft dat hij niet akkoord gaat met het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer. Verzoekster stipt aan dat uit dit recent attest blijkt dat een plots staken van haar medische behandeling levensbedreigend is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster slechts één medisch attest heeft neergelegd daterend van 10 februari 2010 waaruit blijkt dat ze leed aan varices bilateral in de benen waarvoor ze in april 2008 werd geopereerd en waarop een volledige genezing volgde. Verder wordt in dat attest aangegeven dat verzoekster last heeft van therapieresistente hoofdpijn waarvoor verdere onderzoeken aangeraden werd. De ambtenaar-geneesheer stelt vast dat er sindsdien geen medische verslagen meer beschikbaar zijn over de ernst en de evolutie van deze hoofdpijn en dat er ook geen gegevens voorhanden zijn van verdere onderzoeken, behandeling en follow-up. Hierbij concludeert de ambtenaar-geneesheer dat de onvolledigheid van de overgemaakte informatie niet toelaat een risico in de zin van artikel 9ter te bevestigen.

Verzoekster maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoekster de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist, doelt zij op de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht. In de voorliggende zaak zal de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht onderzocht worden in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster verwijst naar het medisch attest dat zij bij haar aanvraag heeft neergelegd en meent dat de medische aandoening waaraan zij lijdt hierbij voldoende werd geïdentificeerd en dat een terugkeer naar haar land van herkomst wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat zij slechts één medisch attest heeft neergelegd. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat hij gelet op dit ene attest van twee jaar geleden het risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kan bevestigen. Zoals duidelijk wordt aangegeven in zijn advies merkt de ambtenaar-geneesheer op dat alhoewel werd aangegeven dat er verdere onderzoeken zouden gebeuren naar de therapieresistente hoofdpijn van verzoekster, er geen medische-specialistische verslagen voorhanden zijn over de ernst en de evolutie van haar hoofdpijn, noch over eventuele verdere onderzoeken, behandeling en follow-up.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer een duidelijk en eenduidig advies heeft verstrekt op basis van de voorgelegde elementen. Zo blijkt uit het bijgevoegde medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, dat wordt toegelicht waarom het hem onmogelijk is een risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te bevestigen. Het enkele gegeven dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer laat de Raad niet toe te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing en vormt geen grond tot vernietiging. Waar verzoekster haar betoog wenst kracht bij te zetten door te verwijzen naar een recent medisch attest dat het advies van de ambtenaar-geneesheer bekritiseert, wijst de Raad er op dat de ambtenaar-geneesheer enkel rekening kon houden met de medische gegevens die hem werden voorgelegd. De medische informatie die thans in het recente attest wordt verstrekt, was niet gekend aan de ambtenaar-geneesheer zodat het hem niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Dienaangaande stipt de Raad aan dat verzoekster niet zorgvuldig heeft gehandeld door haar

dossier niet verder aan te vullen met recente of meer gedetailleerde medische informatie. Met haar betoog toont verzoekster geenszins aan dat haar medische aandoeningen zoals deze werden voorgelegd aan de verwerende partij werden geringschat.

Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoeker om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling gemaakt door de ambtenaar-geneesheer. Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

Waar verzoekster stelt dat het feit dat er een medische behandeling is die nog lopende is, zou moeten volstaan om haar tot een verblijf te machtigen, vindt haar standpunt evenwel geen steun in de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, bovendien wordt net in het advies van de ambtenaar-geneesheer aangegeven dat het helemaal niet duidelijk is of er nog een behandeling lopende is bij gebrek aan informatie. Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt op dit punt niet aangetoond door verzoekster.

Verder meent verzoekster dat de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden doordat de verwerende partij de mogelijkheid had om haar aan een medisch onderzoek te onderwerpen, "*doch (...) ten onrechte nagelaten (heeft) om dit te doen*".

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Artikel 9ter, § 1, tweede alinea van de vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die *zonodig* de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.

Uit de tekst van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan geenszins een verplichting worden afgeleid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Zoals hierboven aangegeven behoort het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische elementen, inclusief de medische attesten die worden voorgelegd bij de aanvraag, uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer. Het behoort tevens tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet vermelde risico en de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar de vreemdeling verblijft. Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. De ambtenaar-geneesheer is niet verplicht om in zijn advies te motiveren waarom hij het niet nodig acht de vreemdeling aan een verder onderzoek te onderwerpen. Nogmaals dient te worden benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om haar aanvraag op te volgen en de verwerende partij alle mogelijke nuttige informatie aangaande haar ziekte mee te delen en in deze zin dus ook haar aanvraag te actualiseren.

Met haar betoog toont verzoekster geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

In zoverre verzoekster van oordeel is dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden doordat de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn werd genomen, kan zij niet worden gevolgd. Vooreerst voorziet artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen termijn voor het nemen van een beslissing inzake de medische regularisatie. Evenmin bestaat er in hoofd van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduurd de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Met zijn betoog toont verzoeker geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofd van verzoekster. Verzoekster geeft ook niet aan welk nadeel haar zou zijn berokkend door het verstrijken van de hierboven aangehaalde periode sinds de indiening van de aanvraag. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat zij in afwachting van een beslissing over een tijdelijk verblijf beschikte en de kans heeft gehad indien gewenst, om haar aandoeningen verder medisch in België te laten onderzoeken en behandelen.

Verzoekster toont niet aan dat zij schade zou hebben ondervonden door het wachten op een beslissing, integendeel. Evenmin werd haar rechtmatig vertrouwen beschaamd. Zij wist dat er een beoordeling zou komen door de verwerende partij. Er werden haar nooit loze beloftes gemaakt op dit vlak. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing op dit punt behept is met een onwettigheid en zij toont evenmin aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van een schending van de redelijke termijn.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, terzake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster herhaalt dat haar ziekte op een afdoende wijze geïdentificeerd was en dat omwille van medische redenen een terugkeer naar haar land van herkomst onmogelijk is en ontwaart hierin een schending van artikel 3 van het EVRM.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekster om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad benadrukt dat verweerder de aanvraag om machtiging tot verblijf beoordeelt in functie van het bestaan van het reële risico op het leven of fysieke integriteit van de aanvrager of het reële risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). In de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt immers het volgende toegelicht: *“vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling)”* (Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p.9). Verder wordt in de artikelsgewijze bespreking van de Memorie van Toelichting, met name artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw artikel 9ter in de vreemdelingenwet) gesteld dat: *“Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”* (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p.35).

Ter herinnering: de artikelen 9ter en 48/4 van de vreemdelingenwet vormen samen de omzetting in Belgisch recht van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 *“inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming”*. De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen: subsidiaire bescherming, reëel risico op ernstige schade, reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling, voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gekozen, naast de asielprocedure. Zulks doet echter geen

afbreuk aan de analoge betekenis van de begrippen uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet met de begrippen uit artikel 3 van het EVRM en de interpretaties hiervan in de rechtspraak van het EHRM. Er dient daarom te worden gewezen op het arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk. In dit arrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) en waarin de principes worden herhaald die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. Het Hof bevestigt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijke geval (“a very exceptional case”), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). Zij oordeelt dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing, dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het Hof heeft in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk de hoge drempel zoals gehanteerd in voornoemd arrest D. t. Verenigd Koninkrijk aldus behouden. Door zelf een overzicht van haar rechtspraak te geven van 1997 tot aan het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk en door de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke vreemdeling moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Gelet op het belang dat de Belgische wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is de hoge drempel bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Met haar louter betoog dat uit het door haar voorgelegde medische attest van 3 maart 2010 blijkt dat haar ziekte afdoende was geïdentificeerd en dat een terugkeer omwille van medische redenen niet mogelijk is, maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster toont niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn welke zouden pleiten tegen de bestreden beslissing. Waar verzoekster verwijst naar een recent medisch attest dient opnieuw te worden vastgesteld dat de wettigheid van de bestreden beslissing dient beoordeeld te worden aan de hand van de gegevens die aan het bestuur bekend waren op het ogenblik van de beoordeling en zulks is niet anders voor de beoordeling van artikel 3 van het EVRM. De Raad dient zich te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling door de verwerende partij en kan geen rekening houden met gegevens die dateren van na dit ogenblik. Zulks zou in strijd zijn met de annulatiebevoegdheid van de Raad.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU